25 Σεπτεμβρίου 2013

Ήσυχα

σηκώθηκα και πάλι, από το στρώμα των παθών μου, χωρίς να δίνω σημασία στα κελεύσματα των αποστόλων.

Περπάτησα και κούρνιασα για λίγο έξω από τον αδυσώπητο τον χρόνο και είδα με τα ίδια μου τα μάτια να καταρρέω μες στον χρόνο και τον χώρο.

Σαράκι της ψυχής μου ο καημός για μια χαρά χωρίς κανένα τέλος, ακούμπησα για λύτρωση μέσα στα μάτια των ματιών σου…γεμάτα πάθος για το καλό μου.

Μέσα στο βλέμμα της αγωνίας είδα εμένα να τρέχω ακίνητος από φόβο, να κραυγάζω σιωπώντας, κοιτώντας, γνέφοντας στο θρόισμα των κρότων.

Ο «Ωραίος κάλλει», πάντα πράος και γαλήνιος, περνά αλώβητος μέσα από την εμπάθεια των θορύβων, μέσα από το μίσος της αγάπης μας, μέσα από την στείρα μας χαρά, μέσα από την κολασμένη μας προσμονή, μέσα από τον υπεράφθονο εγωισμό μας.

Εκείνος μόνος προχωρεί, σίγουρος και σιωπηλός, βέβαιος για το τέλος που ήρθε, για το τέλος που θα’ ρθει, για την αρχή που γεύτηκε, για το αύριο που ξημέρωσε.

Περιμένει και τους άλλους, περιμένει πριν σημάνει τέλος, πριν οι άλλοι γίνουν

ξένοι, πριν οι άλλοι πια χαθούν.

Περιμένει και κοιτά, με τα μάτια γεμάτα θλίψη, για την δήθεν ελευθερία, για την δήθεν ευτυχία, για την δήθεν μας αγάπη, για την δήθεν μας γαλήνη, για την δήθεν μας ζωή…

Και συνεχίζει να υπάρχει ζώντας μέσα στο χειμωνιάτικο αγέρι της απόρριψης, χαρούμενος για την απαξίωση, χαρούμενος για την ατιμία, υπάρχοντας για όλους αυτούς που ηδονίζονται με τα παθήματά του, με τους εξευτελισμούς…

Εκείνος ζει για τους άλλους, ζει όχι για να βιώσει την ζωή αλλά να την χαρίσει σε άλλους, ζει για να την φανερώσει σε εκείνους που την περιφρονούν, σε όλους μας… τους αμετανόητους αμαρτωλούς, σε όλους εκείνους τους σταυρωτάς που πρόθυμα πιάνουν για άλλη μία φορά τα καρφιά για να τα μπήξουν στο σώμα της Ζωής, στο καλούπι της Αγάπης, στο αρχέτυπο της Αναστάσεως.

Ζει και υπάρχει ακόμα Εκείνος……γι’ αυτό και εγώ ακόμα… ελπίζω.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr